

11863 *LLEI ORGÀNICA 3/2005, de 8 de juliol, de modificació de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, per a perseguir extraterritorialment la pràctica de la mutilació genital femenina.* («BOE» 163, de 9-7-2005.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta llei orgànica.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei orgànica següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La mutilació genital femenina constitueix un greu atemptat contra els drets humans, és un exercici de violència contra les dones que afecta directament la seua integritat com a persones. La mutilació dels òrgans genitals de les xiquetes i les joves ha de considerar-se un tracte «inhumà i degradant» inclòs, junt amb la tortura, en les prohibicions de l'article 3 del Conveni Europeu de Drets Humans.

Els Estats membres de la Unió Europea, les Constitucions dels quals reconeixen el dret a la integritat personal, tant física com mental, com un dret fonamental, s'han vist enfrontats a un fenomen d'exportació de la pràctica de mutilacions genitals femenines a causa de la immigració de persones procedents de països on estes pràctiques constitueixen un costum tradicional encara en vigor.

El fet que les mutilacions sexuals siguem una pràctica tradicional en alguns països de què són originaris els immigrants en els països de la Unió Europea no pot considerar-se una justificació per a no previndre, perseguir i castigar esta vulneració dels drets humans. L'OMS estima que en el món hi ha 130 milions de dones víctimes de mutilacions genitals practicades en nom de cultures i tradicions religioses.

La Convenció de les Nacions Unides per a l'Eliminació de totes les formes de Discriminació contra la Dona, en l'article 2.f, preveu que els estats part adopten mesures adequades, inclús de caràcter legislatiu, per a modificar o derogar lleis, reglaments, usos i pràctiques que constitueixen una discriminació contra les dones.

Així mateix, el Programa d'Acció de la Conferència Internacional sobre Població i Desenvolupament (el Caire 1994) i el Programa de Pequín (1995) inclouen recomanacions als Estats a fi d'eradicar les mutilacions genitals femenines i per a modificar els comportaments socials i culturals i acabar així amb els perjudis i pràctiques lesius per a les persones.

En esta línia s'inscriu la present Llei Orgànica en possibilitar la persecució extraterritorial de la pràctica de la mutilació genital femenina quan la comissió del delicte es realitza a l'estranger, com succeix en la major part dels casos, aprofitant viatges o estades en els països d'origen dels qui es troben al nostre país.

Article únic.

S'afig un nou epígraf g) a l'apartat 4 de l'article 23 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, que queda redactat com següent:

«4. Igualment serà competent la jurisdicció espanyola per a conèixer dels actes comesos per espanyols o estrangers fora del territori nacional susceptibles de tipificar-se, segons la llei penal espanyola, com algun dels delictes següents:

- a) Genocidi.
- b) Terrorisme.

- c) Pirateria i apoderament il·lícit d'aeronaus.
- d) Falsificació de moneda estrangera.
- e) Els delictes relatius a la prostitució i els de corrupció de menors o incapaços.
- f) Tràfic il·legal de drogues psicòtropes, tòxiques i estupefaents.
- g) Els relatius a la mutilació genital femenina, sempre que els responsables es troben a Espanya.
- h) I qualsevol altre que, segons els tractats o convenis internacionals, haja de ser perseguit a Espanya.»

Disposició derogatòria única.

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o d'un rang inferior que s'oposen al que estableix la present Llei Orgànica.

Disposició final primera.

S'afig a l'apartat 1 de l'article 87 ter de la Llei Orgànica del Poder Judicial un nou epígraf e) amb la redacció següent:

«e) Dictar sentència de conformitat amb l'acusació en els casos que estableix la llei.»

Disposició final segona.

La present Llei Orgànica entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei orgànica i que la facen complir.

Madrid, 8 de juliol de 2005.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

11864 *LLEI 15/2005, de 8 de juliol, per la qual es modifiquen el Codi Civil i la Llei d'Enjudiciament Civil en matèria de separació i divorci.* («BOE» 163, de 9-7-2005.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Constitució de 1978 conté en l'article 32 un mandat al legislador perquè regule els drets i deures dels cònjuges amb plena igualtat jurídica, així com les causes de separació i dissolució del matrimoni i els seus efectes.

La Llei 30/1981, de 7 de juliol, va modificar la regulació del matrimoni en el Codi Civil, així com el procediment seguit en les causes de nul·litat, separació i divorci, de conformitat amb els llavors nous principis. Això suposava promoure i protegir la dignitat dels cònjuges i els seus drets, i procurar que per mitjà del matrimoni s'afavorira el lliure desenvolupament de la personalitat d'ambdós.

Amb este fi, la llei hauria de tindre en consideració que, sistemàticament, el dret a contraure matrimoni es configurava com un dret constitucional, l'exercici del qual no podia afectar ni, per descomptat, menyscar la posició jurídica de cap dels esposos en el matrimoni, i que, finalment, donava lloc a una relació jurídica dissoluble, per les causes que la llei disposara.

La determinació d'estes causes i, en concret, l'admissió del divorci com a causa de dissolució del matrimoni va constituir el nucli de l'elaboració de la llei, en la qual, després d'un dilatat període de separació, la seua reconciliació ja no era factible. Per això, s'exigia la demostració del cessament efectiu de la convivència conjugal, o de la violació greu o reiterada dels deures conjugals, una mena de pols impropis estés per la llei als esposos, obligats bé a perseverar públicament en la seua desunió, bé a renunciar a tal expressió reconciliant-se. En cap cas, el matrimoni podia dissoldre's com a conseqüència d'un acord en este sentit dels consorts.

Estes disposicions han estat en vigor durant quasi un quart de segle, temps durant el qual s'han posat de manifest de manera suficient tant les seues carències com les disfuncions per estes provocades. Servisquen només a manera d'exemple els casos de processos de separació o de divorci que, abans que resoldre la situació de crisi matrimonial, han acabat agreujant-la o en els quals la seua duració ha arribat a ser superior a la de la pròpia convivència conjugal.

L'evident canvi en la manera de concebre les relacions de parella en la nostra societat ha privat gradualment estes normes dels seus condicionants originals. Els tribunals de justícia, sensibles a esta evolució, han aplicat en molts casos la llei i han evitat, d'un costat, la inconveniència de perpetuar el conflicte entre els cònjuges, quan en el curs del procés es feia patent tant la fallida de la convivència com la voluntat d'ambdós de no continuar el seu matrimoni, i d'un altre, la inutilitat de sacrificar la voluntat dels individus demorant la dissolució de la relació jurídica per raons inaprehensibles a les persones vinculades per esta.

La reforma que s'escomet pretén que la llibertat, com a valor superior del nostre ordenament jurídic, tinga el seu més adequat reflex en el matrimoni. El reconeixement per la Constitució d'esta institució jurídica posseïx una innegable transcendència, en tant que contribueix a l'orde polític i la pau social, i és la via a través de la qual els ciutadans poden desenvolupar la seua personalitat.

En coherència amb esta raó, l'article 32 de la Constitució configura el dret a contraure matrimoni segons els valors i principis constitucionals. D'acord amb estos, esta llei persegueix ampliar l'àmbit de llibertat dels cònjuges pel que fa a l'exercici de la facultat de sol·licitar la dissolució de la relació matrimonial.

Amb este propòsit, s'estima que el respecte al lliure desenvolupament de la personalitat, garantit per l'article 10.1 de la Constitució, justifica reconèixer major transcendència a la voluntat de la persona quan ja no desitja seguir vinculat amb el seu cònjuge. Així, l'exercici del seu dret a no continuar casat no pot fer-se dependre de la demostració de la concurrència de cap causa, perquè la causa determinant no és més que la finalitat d'eixa voluntat expressada en la seua sol·licitud, ni, per descomptat, d'una prèvia i ineludible situació de separació.

En este últim sentit, es pretén evitar la situació actual que, en molts casos, comporta un doble procediment, per a la qual cosa s'admet la dissolució del matrimoni per divorci sense necessitat de la separació prèvia de fet o judicial, amb un important estalvi de cost a les parts, tant econòmic com, sobretot, personal.

No obstant això, i de conformitat amb l'article 32 de la Constitució, es manté la separació judicial com a figura autònoma, per a aquells casos en què els cònjuges, per les raons que els assistisquen, decidisquen no optar per la dissolució del seu matrimoni.

En resum, la separació i el divorci es concep com dos opcions, a les quals les parts poden acudir per a solucionar les vicissituds de la seua vida en comú. D'esta manera, es pretén reforçar el principi de llibertat dels cònjuges en el matrimoni, perquè tant la continuació de la seua convivència com la seua vigència depenen de la voluntat constant d'ambdós.

Així, basta que un dels esposos no desitge la continuació del matrimoni perquè pugua demanar el divorci sense que el demandat pugua oposar-se a la petició per motius materials, i sense que el jutge pugua rebutjar la petició, excepte per motius personals. Per a la interposició de la demanda, en este cas, només es requereix que hagen transcorregut tres mesos des de la celebració del matrimoni, llevat que l'interés dels fills o del cònjuge demandant justifique la suspensió o dissolució de la convivència amb antelació, i que en esta es faça sol·licitud i proposta de les mesures que hagen de regular els efectes derivats de la separació.

Es pretén, així, que el demandat no sols conteste les mesures sol·licitades pel demandant, sinó que també tinga l'oportunitat de proposar les que considere més convenients, i que, en definitiva, el jutge pugua propiciar que els cònjuges arriben a un acord respecte de totes o el nombre més gran d'estes.

D'esta manera, les parts poden demanar en qualsevol moment al jutge la suspensió de les actuacions judicials per a acudir a la mediació familiar i tractar d'aconseguir una solució consensuada en els temes objecte de litigi.

La intervenció judicial ha de reservar-se per a quan haja sigut impossible el pacte, o el contingut de les propostes siga lesiu per als interessos dels fills menors o incapacitats, o un dels cònjuges, i les parts no hagen atés als seus requeriments de modificació. Només en estos casos, haurà de dictar una resolució en què impose les mesures que siguen necessàries.

La llei preveu, junt amb l'anterior possibilitat, que ambdós cònjuges sol·liciten conjuntament la separació o el divorci. En este cas, els requisits que han de concórrer, així com els tràmits processals que hauran de seguir-se, són pràcticament coincidents amb els vigents fins ara, perquè només s'ha procedit a reduir a tres mesos el temps que prudentment ha de mediar entre la celebració del matrimoni i la sol·licitud de divorci. D'altra banda, les parts, necessàriament, han d'acompanyar la seua sol·licitud amb una proposta de conveni regulador redactada de conformitat amb el que disposa l'article 90 del Codi Civil. Finalment, esta reforma legislativa també ha d'ocupar-se de determinades qüestions que afecten l'exercici de la pàtria potestat i la guarda i custòdia dels fills menors o incapacitats, l'objecte de la qual és procurar la millor realització del seu benefici i interès, i fer que ambdós progenitors perceben que la seua responsabilitat amb ells continua, a pesar de la separació o el divorci, i que la nova situació els exigeix, fins i tot, un major grau de diligència en l'exercici de la potestat.

Es pretén reforçar amb esta llei la llibertat de decisió dels pares respecte de l'exercici de la pàtria potestat. En este sentit, es preveu expressament que puguen acordar en el conveni regulador que l'exercici s'atribuísca exclusivament a un d'ells, o bé a ambdós de forma compartida. També el jutge, en els processos incoats a instància d'un només dels cònjuges, i en atenció al que sol·liciten les parts, pot adoptar una decisió amb eixe contingut.

A fi de reduir les conseqüències derivades d'una separació i divorci per a tots els membres de la família, mantindre la comunicació i el diàleg, i en especial garantir la protecció de l'interés superior del menor, s'establix la

mediació com un recurs voluntari alternatiu de solució dels litigis familiars per via de mutu acord amb la intervenció d'un mediador imparcial i neutral.

En l'antic model de la separació-sanció, la culpabilitat del cònjuge justificava que este quedara allunyat de la prole. A l'empara de la Llei 30/1981, de 7 de juliol, de mode objectivament incomprensible, s'ha desenvolupat una pràctica coherent amb el model pretèrit, que materialment ha impedit en molts casos que, després de la separació o el divorci, els fills continuen tenint una relació fluida amb ambdós progenitors. La conseqüència d'esta pràctica ha sigut que els fills patisquen innecessàriament un perjudici que pot evitar-se.

Així, qualsevol mesura que impose traves o dificultats a la relació d'un progenitor amb els seus descendents ha de trobar-se emparada en motius seriosos, i ha de tindre per justificació la seua protecció davant d'un mal cert, o la millor realització del seu benefici i interès.

Conseqüentment, els pares hauran de decidir si la guarda i custòdia s'exercirà només per un d'ells o bé per ambdós de forma compartida. En tot cas, determinaran, en benefici del menor, com este es relacionarà de la millor manera amb el progenitor que no convisca amb ell, i procuraran la realització del principi de coresponsabilitat en l'exercici de la potestat.

Article primer. *Modificació del Codi Civil en matèria de separació i divorci.*

El Codi Civil es modifica en els termes següents:

U.–L'article 68 queda redactat de la forma següent:

«Article 68.

Els cònjuges estan obligats a viure junts, guardar-se fidelitat i socórrer-se mútuament. Hauran de compartir, a més, les responsabilitats domèstiques i la cura i atenció d'ascendents i descendents i altres persones dependents a càrrec seu.»

Dos.–L'article 81 queda redactat de la manera següent:

«Article 81.

Es decretarà judicialment la separació, siga quina siga la manera de celebració del matrimoni:

1r. A petició d'ambdós cònjuges o d'un amb el consentiment de l'altre, una vegada transcorreguts tres mesos des de la celebració del matrimoni. A la demanda s'acompanyarà una proposta de conveni regulador redactada conforme a l'article 90 d'este codi.

2n. A petició d'un només dels cònjuges, una vegada transcorreguts tres mesos des de la celebració del matrimoni. No serà necessari el transcurs d'este termini per a la interposició de la demanda quan s'acredite l'existència d'un risc per a la vida, la integritat física, la llibertat, la integritat moral o llibertat i indemnitat sexual del cònjuge demandant o dels fills d'ambdós o de qualsevol dels membres del matrimoni.

A la demanda s'acompanyarà una proposta fundada de les mesures que hagen de regular els efectes derivats de la separació.»

Tres.–L'article 82 queda sense contingut.

Quatre.–Es modifica el paràgraf primer de l'article 84, que tindrà la redacció següent:

«La reconciliació posa terme al procediment de separació i deixa sense efecte ulterior allò que s'hi ha resolt, però ambdós cònjuges separadament

hauran d'informar el jutge que entenga o hi haya entès en el litigi»

Cinc.–L'article 86 queda redactat de la manera següent:

«Article 86.

Es decretarà judicialment el divorci, siga quina siga la forma de celebració del matrimoni, a petició d'un només dels cònjuges, d'ambdós o d'un amb el consentiment de l'altre, quan concórreguen els requisits i circumstàncies exigits en l'article 81.»

Sis.–L'article 87 queda sense contingut.

Set.–El primer paràgraf de l'article 90 i l'apartat a) d'este, queden redactats en els termes següents:

«El conveni regulador a què es referixen els articles 81 i 86 d'este codi haurà de contindre, almenys, els punts següents:

a) La cura dels fills subjectes a la pàtria potestat d'ambdós, l'exercici d'esta i, si és el cas, el règim de comunicació i estada dels fills amb el progenitor que no visca habitualment amb ells.»

Huit.–Es dona una nova redacció a l'article 92, que queda redactat de la manera següent:

«Article 92.

1. La separació, la nul·litat i el divorci no eximixen els pares de les seues obligacions amb els fills.

2. El jutge, quan haja d'adoptar qualsevol mesura sobre la custòdia, la cura i l'educació dels fills menors, vetlarà pel compliment del seu dret a ser oïts.

3. En la sentència s'acordarà la privació de la pàtria potestat quan en el procés es revele causa per a fer-ho.

4. Els pares podran acordar en el conveni regulador o el jutge podrà decidir, en benefici dels fills, que la pàtria potestat siga exercida totalment o parcialment per un dels cònjuges.

5. S'acordarà l'exercici compartit de la guarda i custòdia dels fills quan així ho sol·liciten els pares en la proposta de conveni regulador o quan ambdós arriben a este acord en el transcurs del procediment. El jutge, en acordar la guarda conjunta i després de fonamentar la seua resolució, adoptarà les cauteles precedents per al compliment eficaç del règim de guarda establert, procurant no separar els germans.

6. En tot cas, abans d'acordar el règim de guarda i custòdia, el jutge haurà de demanar informe del Ministeri Fiscal; oir els menors que tinguen prou juí quan s'estime necessari d'ofici o a petició del fiscal, parts o membres de l'Equip Tècnic Judicial, o del mateix menor; valorar les al·legacions de les parts abocades en la compareixença i la prova practicada en esta; i la relació que els pares mantinguen entre si i amb els seus fills per a determinar la seua idoneïtat amb el règim de guarda.

7. No serà procedent la guarda conjunta quan qualsevol dels pares estiga sotmés a un procés penal iniciat per atemptar contra la vida, la integritat física, la llibertat, la integritat moral o la llibertat i indemnitat sexual de l'altre cònjuge o dels fills que convisquen amb ambdós. Tampoc serà procedent quan el jutge advertisca, de les al·legacions de les parts i les proves practicades, l'existència d'indícis fundats de violència domèstica.

8. Excepcionalment, encara que no es donen els supòsits de l'apartat cinc d'este article, el jutge, a

instància d'una de les parts, amb informe favorable del Ministeri Fiscal, podrà acordar la guarda i custòdia compartida fonamentant-la en el fet que només d'esta manera es protegix adequadament l'interés superior del menor.

9. El jutge, abans d'adoptar alguna de les decisions a què es referixen els apartats anteriors, d'ofici o a instància de part, podrà demanar un dictamen d'especialistes degudament qualificats, relatiu a la idoneïtat del mode d'exercici de la pàtria potestat i del règim de custòdia dels menors.»

Nou.—L'article 97 queda redactat de la manera següent:

«Article 97.

El cònjuge a qui la separació o el divorci produïska un desequilibri econòmic en relació amb la posició de l'altre, que implique un empitjorament de la seua situació anterior en el matrimoni, tindrà dret a una compensació que podrà consistir en una pensió temporal o per temps indefinit, o en una prestació única, segons es determine en el conveni regulador o en la sentència.

A falta d'acord dels cònjuges, el jutge, en sentència, determinarà el seu import tenint en compte les circumstàncies següents:

- 1a. Els acords a què hagueren arribat els cònjuges.
- 2a. L'edat i l'estat de salut.
- 3a. La qualificació professional i les probabilitats d'accés a un treball.
- 4a. La dedicació passada i futura a la família.
- 5a. La col·laboració amb el seu treball en les activitats mercantils, industrials o professionals de l'altre cònjuge.
- 6a. La duració del matrimoni i de la convivència conjugal.
- 7a. La pèrdua eventual d'un dret de pensió.
- 8a. El cabal i els mitjans econòmics i les necessitats de l'un i l'altre cònjuge.
- 9a. Qualsevol altra circumstància rellevant.

En la resolució judicial es fixaran les bases per a actualitzar la pensió i les garanties per a la seua efectivitat.»

Deu.—El primer paràgraf de la mesura 1a de l'article 103 del Codi Civil quedarà redactat com seguix:

«1a. Determinar, en interès dels fills, amb quin dels cònjuges han de quedar els subjectes a la pàtria potestat d'ambdós i prendre les disposicions apropiades d'acord amb el que establix este codi i, en particular, la manera en què el cònjuge que no exercisca la guarda i custòdia dels fills podrà complir el deure de vetlar per ells i el temps, manera i lloc en què podrà comunicar-se amb ells i tindre'ls en la seua companyia.»

Article segon. *Modificació de la regulació dels drets del cònjuge viudo en el Codi Civil.*

El Codi Civil es modifica en els termes següents:

U.—Els articles 834 i 835 queden redactats de la manera següent:

«Article 834.

El cònjuge que en morir el seu consort no es trobara separat d'este judicialment o de fet, si concorre a l'herència amb fills o descendents, tindrà dret a l'usdefruit del terç destinat a millora.

Article 835.

Si entre els cònjuges separats hi ha hagut reconciliació notificada al Jutjat que va conèixer de la separació de conformitat amb l'article 84 d'este codi, el sobrevivent conservarà els seus drets.»

Dos.—Se suprimeix el paràgraf 2n de l'article 837.

Tres.—Es modifica l'article 840, que queda redactat en els termes següents:

«Article 840.

Quan el cònjuge viudo concórrega amb fills només del causant, podrà exigir que el seu dret d'usdefruit li siga satisfet, a elecció dels fills, assignant-li un capital en diners o un lot de béns hereditaris.»

Quatre.—Es modifica l'article 945, que queda redactat en els termes següents:

«Article 945.

No tindrà lloc la crida a què es referix l'article anterior si el cònjuge estiguera separat judicialment o de fet.»

Disposició adicional única. *Fons de garantia de pensions.*

L'Estat garantirà el pagament d'aliments reconeguts i impagats a favor dels fills i filles menors d'edat en conveni judicialment aprovat o en resolució judicial, a través d'una legislació específica que concretarà el sistema de cobertura en estos supòsits.

Disposició transitòria única. *Processos pendents de resolució.*

1. Els processos de separació o divorci iniciats amb anterioritat a l'entrada en vigor d'esta llei continuaran substanciant-se durant la instància conforme a les normes processals vigents en la data de la presentació de la demanda.

2. El que disposa l'article primer, pel que fa a les causes de separació i divorci i al termini mínim per a interposar l'acció a comptar de la data de celebració del matrimoni, s'aplicarà als processos que estiguen tramitant-se en el moment de la seua entrada en vigor. A este efecte, s'atorgarà a les parts un termini comú extraordinari de cinc dies perquè sol·liciten el divorci i al·leguen tot allò que convinga al seu dret. El jutge resoldrà les al·legacions formulades en un termini de tres dies.

3. Si l'entrada en vigor de la llei tinguera lloc durant el termini per a dictar sentència, el que preveu l'article primer, pel que fa a les causes de separació i divorci i al termini mínim per a interposar l'acció a comptar de la data de celebració del matrimoni, s'aplicarà a la resolució del litigi. En este cas, el jutge, amb la suspensió prèvia del termini per a dictar sentència, acordarà atorgar a les parts un termini comú extraordinari de cinc dies perquè sol·liciten i al·leguen tot allò que convinga al seu dret.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil.*

La Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, es modifica en els termes següents:

U.–La regla 2a de l'article 770 queda redactada de la manera següent:

«2a La reconversió es proposarà amb la contestació a la demanda. L'actor disposarà de 10 dies per a contestar-la.

Només s'admetrà la reconvenció:

a) Quan es funde en alguna de les causes que puguen donar lloc a la nul·litat del matrimoni.

b) Quan el cònjuge demandat de separació o de nul·litat pretenga el divorci.

c) Quan el cònjuge demandat de nul·litat pretenga la separació.

d) Quan el cònjuge demandat pretenga l'adopció de mesures definitives, que no hagueren sigut sol·licitades en la demanda, i sobre les quals el tribunal no haja de pronunciar-se d'ofici.»

Dos.–S'afeg un nou paràgraf al final de la regla 4a de l'article 770, amb la redacció següent:

«En les exploracions de menors en els procediments civils es garantirà pel jutge que el menor pugui ser oït en condicions idònies per a la salvaguarda dels seus interessos, sense interferències d'altres persones, i es demanarà excepcionalment l'auxili d'especialistes quan això siga necessari.»

Tres.–S'introdueix una nova regla 7a a l'article 770, amb la redacció següent:

«7a Les parts, de comú acord, podran sol·licitar la suspensió del procés de conformitat amb el que preveu l'article 19.4 d'esta llei, per a sotmetre's a mediació.»

Quatre.–El paràgraf primer de l'apartat 2 de l'article 771 queda redactat de la manera següent:

«2. A la vista de la sol·licitud, el tribunal manarà citar els cònjuges i, si hi haguera fills menors o incapacitats, el Ministeri Fiscal, a una compareixença, en què s'intentarà un acord de les parts i que se celebrarà en els deu dies següents. A la dita compareixença haurà d'acudir el cònjuge demandat assistit pel seu advocat i representat pel seu procurador.»

Cinc.–Es modifica l'apartat 2 de l'article 775, que queda redactat de la manera següent:

«2. Estes peticions es tramitaran conforme al que disposa l'article 770. No obstant això, si la petició es fa per ambdós cònjuges de comú acord o per un amb el consentiment de l'altre i acompanyada d'una proposta de conveni regulador, regirà el procediment establert en l'article 777.»

Sis.–Es modifica l'apartat 2 de l'article 777, que queda redactat de la manera següent:

«2. A l'escrit pel qual es promoga el procediment haurà d'acompanyar-se el certificat de la inscripció del matrimoni i, si és el cas, els d'inscripció de naixement dels fills en el Registre Civil, així com la proposta de conveni regulador conforme al que estableix la legislació civil i el document o documents en què el cònjuge o cònjuges funden el seu dret, incloent-hi, si és el cas, l'acord final aconseguit en el procediment de mediació familiar. Si algun fet rellevant no poguera ser provat per mitjà de documents, en el mateix escrit es proposarà la prova que els cònjuges vullguen valdre's per a acreditar-ho.»

Set.–Es modifica l'apartat 5 de l'article 777, que queda redactat de la manera següent:

«5. Si hi ha fills menors o incapacitats, el tribunal demanarà informe del Ministeri Fiscal sobre els termes

del conveni relatiu als fills i oirà els menors si tingueren prou juí quan s'estime necessari d'ofici o a petició del Fiscal, parts o membres de l'Equip Tècnic Judicial o del propi menor. Estes actuacions es practicaran durant el termini al qual es referix l'apartat anterior o, si este no s'ha obert, en el termini de cinc dies.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei de 8 de juny de 1957, reguladora del Registre Civil.*

El paràgraf 1r de l'article 20 de la Llei de 8 de juny de 1957, reguladora del Registre Civil, queda redactat de la manera següent:

«1. Les de naixement, al registre del domicili del nascut o dels seus representants legals. En cas d'adopció internacional, l'adoptant o adoptants de comú acord podran sol·licitar que en la nova inscripció conste el seu domicili a Espanya com a lloc de naixement de l'adoptat. A les inscripcions així practicades se'ls aplicarà el que disposa el paràgraf final de l'article 16.»

Disposició final tercera.

El Govern remetrà a les Corts un projecte de llei sobre mediació basada en els principis establerts en les disposicions de la Unió Europea i, en tot cas, en els de voluntarietat, imparcialitat, neutralitat i confidencialitat i en el respecte als serveis de mediació creats per les comunitats autònomes.

Disposició final quarta. *Entrada en vigor.*

La present llei entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació en el « Boletín Oficial del Estado ».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei i que la facen complir.

Madrid, 8 de juliol de 2005.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

12376 *LLEI 16/2005, de 18 de juliol, per la qual es modifica la Llei 1/1996, de 10 de gener, d'assistència jurídica gratuïta, per a regular les especialitats dels litigis transfronterers civils i mercantils a la Unió Europea. («BOE» 171, de 19-7-2005.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguem esta llei. Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

L'obertura que per als països de la Unió Europea ha suposat la consagració d'un mercat únic en què circulen lliurement persones, mercaderies, serveis i capitals,